

schrijven. Ik kijk eens op, naar de palmboomen, de bloemen, de zee, wat zittende en wandelende menschen, of het geen droom is. Vanmorgen heb ik u een kistje gestuurd, daar zit van alles in voor u en den jongen, eigenaardigheden uit de streek. Het zal bij Bernard aankomen en ik ben niet in staat te denken dat ge het zult weigeren, Irreke. Irreke, ik vraag u iets. Eerst beloven niet neen te zeggen. Ik vraag u een foto van ons kind en eene van u. Ik ben er zeker van dat ge mij die zult sturen. Dank, Irreke.

Irreke, mijn mooie krullen ben ik allemaal kwijt. Ik wou u juist al het andere schrijven, dat niet. En kijk nu schrijf ik alleen dat. Ik heb er alles voor gedaan er een heele apotheek fleschjes op gegoten, niets hielp. Is dat nu niet jammer? Ik denk nog dikwijls hoe jaloersch ge waart op mijn krullen. Weet ge nog dat ge mij zoo gaarne kamde? Weet ge 't nog van dien eau de cologne? Ik ben nu heel kaal, schoon blinkend kaal, 't is wreed. Onder den hoed juist nog een rand van korte dichte krullekens. Overigens gaat het mij goed, zelfs heel goed, ik mis twee foto's en daar wacht ik hier op. En verder, liefste Irreke, heb ik sinds mijn vertrek, toen ons kindje juist geboren was, veel aan u beiden gedacht, maar nooit zooveel als nu en ik zou u nu willen kussen op uw en zachten mond."

Hij is toch de vader van Luc. Zij heeft hem liefgehad, daarna gehaat en dat was ook nog liefhebben en sindsdien heeft het hart zich trotsch gesloten, geen andere liefde toegelaten, ze niet eens verlangd. Vrije dagen en uren zijn voor het kind geweest, waar hij telkens ontbrak. De lieve dwaas. Onwillekeurig lacht men bij den brief. Bernard ook. Of dat nu een manier van schrijven is als men vijf jaar niets van zich heeft laten hooren. „Maar," zegt Bernard, om Irreke te polsen, „als ik rechtuit moet spreken, ik vind dien brief in al zijn brutaliteit en nonsens schoon. Ik vind hem echt menschelijk, natuurlijk. Een ander zou niet weten hoe beginnen, veel uitleg geven en verklaringen afleggen. Hij schrijft dat het een mooie avond is, dat de mensch lief is en ik ben mijn krullekens kwijt." Ze lachen hartelijk tegen elkaar op. Ze zijn gelukkig, ze houden van hem en Bernard zegt: „Ik zou hem maar eens schrijven, onzen kwibus, wat helpt het er kwaad op te zijn, de mensch is immers lief!"

Zij schrijft zooals Henri. Dat de avond in Brussel iets minder schoon is: aan den eenen kant nog altijd dezelfde Dutourneustraat en aan den achterkant nog altijd hetzelfde waschje van die oude jufvrouw, ge kent ze nog wel, Mlle Derez. Verder gaat het haar goed en Luc is nu vijf jaar geworden en zijn vader moet zich niet afvragen waar zijn krullen gebleven zijn, want die heeft Luc. Ik voeg hier een foto bij, hij staat er lachend op, en dat vinden de meesten het schoonst, maar ik vind dat hij nog mooier is en natuurlijker als hij een heel klein beetje de wenkbrauwen fronst en kijkt gelijk Napoleon: met een air van wat is er nu weer aan de hand? Ge ziet dat op de kleine foto, het meisje dat hem een handje geeft is een dochttertje van de nieuwe eigenaars van 't pen-